
Řeka bohů – Čaroděj

Wilbur Smith

Příštího rána opustili svůj primitivní tábor ještě za tmy a vyrazili vzhůru. Taita nějakým způsobem našel stezku, kterou ani Neferovy bystré oči nedokázaly potmě rozeznat. Každý nesl kolo provazu utkaného z konopí a koňských žíní, který sloužil k uvazování koní, a k tomu ještě malý kožený vak s vodou. Až slunce k poledni rozpálí skály, sotva by bez vody vydrželi.

Než obešli východní věž, světlo zesílilo natolik, že dohlédli na stěnu nad sebou, a Taita dobrou hodinu zkoumal trasu výstupu. „Ve jménu boha všemohoucího, velikého Hóra, dejme se do toho,“ řekl konečně a udělal znamení vyzývající zraněné boží oko. Pak zavedl Nefera ke skále.

„Polezu první,“ oznámil chlapci a uvázal mu konec provazu kolem pasu. „Jak budu stoupat, povoluj provaz a dávej pozor, co dělám. Až zavolám, polezeš za mnou. Kdybys uklouzl, podržím tě.“

Zpočátku lezl Nefer opatrně a sledoval přesně Taitovu trasu. Byl vážný a kotníky prstů mu zbělely námahou, jak pevně se držel. Taita ho shora povzbuzoval a chlapcova odvaha s každým pohybem rostla. Vylezl k Taitovi a furiantsky se na něj usmál. „Bylo to snadné.“

„Bude to horší,“ varoval ho Taita suše a začal zdolávat další úsek. Tentokrát za ním Nefer šplhal jako opice a radostně si výstup pochvaloval. Zastavili pod skalním komínem, který se s výškou zužoval a pod vrcholem končil úzkou spárou.

„Tato část se podobá cestě, kterou musíš absolvovat dolů k hnízdu. Všímej si, jak do spár zaklíňuju ruce a chodidla.“ Taita vstoupil do komínu a pomalu bez přerušení lezl vzhůru. I když se komín zúžil, vytrvale stoupal dál, jako by lezl po žebříku. Suknice mu pleskala o hubená stehna a Nefer zahlédl pod

látkou děsivou jizvu, která mu zůstala po kastraci. Jenže už ji viděl víckrát a přivykl tomu hrůznému znetvoření natolik, že ho neděsilo.

Taita na něj shora zavolal a Nefer doslova tančil, jak přirozeně zapadl do rytmu výstupu.

„A proč by neměl?“ mírnil Taita svou pýchu. V jeho žilách proudí krev velkých válečníků. Pak se usmál a v očích mu zajiskřilo jako mladíkovi. „A navíc ho učím já – žádný div, že vyniká.“

Stáli na vrcholu východního štítu a slunce teprve dospělo sotva do poloviny své cesty k zenitu. „Chvíli si tady odpočineme,“ navrhl Taita. Shodil ze zad vak s vodou a posadil se.

„Já nejsem unavený, Tato.“

„Přesto si odpočineme.“ Taita podal chlapci vodu a sledoval, jak pije. „Sestup k hnízdu bude mnohem obtížnější,“ poznamenal Taita. Nefer přestal pít a nadechl se. „Nebude nikoho, kdo by ti ukázal cestu. A v jednom místě, kde se skála odklání, ani neuvidíš, kam položit nohy.“

„To bude v pořádku, Tato.“

„Jestli bohové dovolí,“ dodal Taita a otočil hlavu. Předstíral, že obdivuje velikolepou scenérii hor, pouště a moře, ale ve skutečnosti nechtěl, aby Nefer viděl jeho rty šeptající slova modlitby.

„Rozprostři nad ním svá křídla, mocný Hóre, protože on je ten, kterého jsi vyvolil. Ochraňuj ho, má paní a bohyně Lostris, neboť on je plodem tvého lůna a krví tvé krve. Odvrát od něj své špinavé ruce, ohavný Sethe, protože nepřemůžeš ty, kteří ho chrání.“ Zmlkl a zapochoyboval, jestli bylo moudré provokovat boha temnot a chaosu. Pro jistotu zmírnil svou výstrahu drobným úplatkem. „Nech ho projít, Sethe, a já ti v tvém chrámu obětuju vola, až příště pojedu kolem Abydosu.“

Taita vstal. „Je čas k sestupu.“

Přešel na opačný okraj vrcholu a pohlédl dolů na pasoucí se koně, které hloubka proměnila v tvory velké jako čerstvě narozené myši. Sokolí samička byla ve vzduchu a kroužila nad roklí. Vydávala podivné zoufalé skřeky, jaké Taita u královského sokola nikdy dřív neslyšel. Její chování se mu nelíbilo a marně se snažil objevit jejího druhu.

Protože mu skalní převis bránil určit přesnou polohu hnízda, pohlédl přes propast na druhý štít a našel římsu, na které včera stáli. Podle ní se zorientoval a přesouval se podél okraje vrcholové plošiny, až našel počátek spáry, která se dole rozšiřovala v puklinu s hnízdem.

Pak zvedl drobný kámen a hodil ho dolů. Odrážel se od stěny a zmizel z dohledu. Taita doufal, že hluk vyplaší samečka z hnízda, a potvrdí tak jeho polohu. Ale nestalo se. Jen samička pokračovala v bezcílných okruzích a její žalostné skřeky vytrvale rušily ticho skal.

Taita Neferovi opět uvázal provaz kolem pasu a pečlivě uzel zkontroloval. Pak v ruce protáhl celou délku primitivního lana, aby se ujistil, že není někde roztřepené nebo zeslabené. „Ještě brašnu.“ Taita mu přivázal na záda tašku, do které při návratu uloží mladé sokoly, a zkontroloval, jestli mu při lezení nebude překážet.

„Přestaň zmatkovat, Tato. Otec tvrdil, že jsi někdy horší než sařena.“

„Tvůj táta by mě měl víc respektovat. Když byl malý, dostával ode mě na zadek, stejně jako později ty.“ Taita se nadechl, a jako by chtěl oddálit osudný okamžik, ještě jednou odzkoušel uzel u chlapcovu pasu. Nefer přistoupil k okraji a bez váhání se postavil čelem ke srázu.

„Připravený?“ Chlapec se ohlédl přes rameno a ukázal bílé zuby. Jiskry v jeho zelených očích Taitovi živě připomněly královnu Lostris. S bolestnou vzpomínkou si uvědomil, že Nefer je dokonce pohlednější, než byl ve stejném věku jeho otec.

„Nemůžeme tu lelkovat celý den,“ zopakoval princ jedno z otcových oblíbených rčení a věrně napodobil jeho gesto.

Taita se posadil, patami se zapřel o skálu, zaklonil se proti tahu provazu a pokynul Neferovi. Z chlapcovy tváře zmizel domýšlivý úsměv.

Nefer dosáhl skalní výdutě. Visel na rukou a nohama hledal na skále nějaký výstupek. Špičkami prstů na noze nahmatl prasklinu, vsunul do ní chodidlo, vytočil kotník, aby se lépe udržel, a pomalu se spouštěl níž. Naposledy pohlédl na Taitu a jeho pokus o úsměv skončil útrpnou grimasou. Zmizel za okrajem převisu, jenže než se stačil zachytit, cítil, jak mu noha vyklouzává ze spáry. Začal se na provaze otáčet a bezmocně se houpal nad propastí. Zapochoyboval, jestli starci nepochybí síly, aby ho vytáhl zpátky.

Zoufale hmatal po skále, a když prsty našly oporu a mohl stabilizovat polohu, vystřelila jeho druhá ruka vzhůru a našla další pevný bod. Překonal drobný převis, ale srdce mu divoce bušilo a dech mu sípavě hvízdal v hrdle.

„Jsi v pořádku?“ ozval se nad ním starostlivý Taitův hlas.

„V pořádku,“ vydechl. Mezi koleny uviděl spáru, která se dole rozšiřovala, a namáhané ruce se mu křečovitě roztráslly. Natáhl nohu níž a našel drobný výstupek.

Taita měl pravdu, sestup byl mnohem obtížnější než cesta nahoru. Krev z odřených kotníků na prstech zanechávala na skále rudé skvrny. Pomalinku slézal níž k místu, kde spára přecházela v širší puklinu. Znovu musel nohama hledat neviditelnou oporu. Včera, když seděli s Taitou na římsě západní věže a debatovali o sestupu, se mu toto místo jevilo docela snadné a lehce zvládnutelné. Jenže teď visel na ruce a obě nohy mu volně klímaly ve vzduchu pod převisem. Propast ho táhla dolů, jako by ho nasávala nějaká monstrózní ústa. Zasténal a ztuhl. Poryv horkého větru odnesl poslední zbytek jeho odvahy. Ovládl ho skutečný strach. Pohlédl dolů a směs potu se slzami mu smáčela tvář. Hlubina mu kynula a drápy hrůzy ho stahovaly. Začal se mu zvedat žaludek.

„Nezastavuj!“ slétl k němu slabý Taitův hlas plný naléhavosti. „Musíš lézt dál.“

S krajním úsilím zmobilizoval poslední síly. Bosými prsty nahmatal úzký stupínek nabízející záchranu. Začal se spouštět na bolavých roztřesených pažích. Náhle mu chodidla ze zrádného výstupku sjela a unavené ruce ho nedokázaly udržet. S výkřikem vypadl ze stěny.

Padal jen kousek ne větší než rozpětí paží, když se mu smyčka provazu bolestně zařízla do kůže. Stáhla mu hrudník pod žebry a vyhnala mu dech z plic. Pružnost provazu ho vytáhla o kousek výš, jenže pak už se jen beznadějně houpal nad propastí.

„Nefere, slyšíš mě?“ Taitův hlas zdrsnel námahou. Chlapec zakňučel jako štěně. „Musíš se zachytit. Nemůžeš tam takhle viset donekonečna.“ Taitův hlas ho trochu uklidnil. Mrkáním zbavil oči slzí a na dosah ruky uviděl před sebou skalní stěnu.

„Zachyt se!“ naléhal Taita. Nefer si uvědomil, že visí naproti puklině dostatečně široké, aby se do ní vešel. Uviděl v ní i úzkou šikmou římsu, na kterou by se mohl postavit, jen kdyby na ni dosáhl. Natáhl chvějící se ruku a konečky prstů se dotkl kamene. Aby se dostal blíž ke stěně, začal se na provaze houpat.

Jeho zoufalé úsilí se zdálo být nekonečné. Nakonec se přece jen přichytil. Podařilo se mu vklínit do pukliny a obě bosá chodidla položil na římsu. Tiskl se dovnitř a lupal po dechu.

Taita nad ním cítil, že tah pominul, a povzbudivě zavolal: „*Bak-her!*, Nefere, *Bak-her!* Kdepak jsi?“

„Dostal jsem se do pukliny nad hnízdo.“

„Co vidíš?“ Taita se snažil odvést chlapcovu pozornost od prázdna pod ním.

Nefer si hřbetem ruky vytřel pot z očí a vyhlédl dolů. „Vidím okraj hnízda.“

„Jak je daleko?“

„Blízko.“

„Můžeš k němu dosáhnout?“

„Pokusím se.“ Nefer se zapřel zády o stěnu a pomalinku se sunul po svažité římsě níž. Pod sebou viděl suché klacky trčící z hnízda.

Když opět zavolal vzhůru, měl už hlas klidnější. „Vidím starého sokola. Zdá se, že spí,“ hlásil nahoru. „Jenže vidím jen jeho záda.“

Dravec ležící na vyvýšeném okraji střapatého hnízda se nehýbal. Jak může spát při takovém hluku? divil se Nefer. Vzrušení z blízkosti vzácného ptáka na hnízdě, které měl takřka na dosah, zahnało strach.

Pohyboval se rychleji a s větší jistotou, protože římsa pod jeho nohama se narovnávala. Nad ní zbývalo dost místa, aby mohl stát vzpřímeně.

„Už vidím jeho hlavu.“ Sokol měl křídla roztažená jako nad čerstvě zabitou kořistí. Je nádherný, pomyslel si Nefer. Už jsem tak blízko, že bych si na něj mohl sáhnout, a přesto se nebojí?

Sebral odvahu, zapřel rameno do pukliny a našel spolehlivou oporu pro nohy. Pomalu se skláněl k nehybnému dravci a natahoval ruku. Už ji měl těsně nad tělem, když strnul.

Sivorudé peří na hřbetě skrápěly drobné rudé kapky. Zářily na slunci jako leštěný rubín a Nefera píchlo u srdce, když si uvědomil, že sokol je mrtvý. Přemohl ho silný pocit ztráty. Jako by navždy přišel o něco nesmírně cenného. A nebyla to jenom samotná smrt ptáka. Královský sokol představoval něco víc, byl to symbol boha a krále. Jak na něj zíral, mrtvola ptáka se mu před očima měnila v mrtvé tělo samotného faraona. Přidušeně vzlykl a ucu-kl rukou.

Stáhl ji na poslední chvíli, protože vzápětí uslyšel explozi suchého ostrého zasyčení. Něco tlustého a leskle černého se vyšvihlo tam, kde okamžik předtím byla jeho ruka. Podesta ze suchých klacků se povážlivě zatřásla.

Nefer se stáhl co nejdál, jak to jen omezený prostor pukliny dovoľoval, a zíral na děsivé stvoření, které se kývalo a vlnilo před jeho obličejem. Jeho obraz se zdál být zvětšený a neuvěřitelně ostrý a čas se vlekl jako ve zlém snu. Viděl mrtvá mláďata schoulená pod tělem starého sokola a tlusté černé závit

obrovské černé kobry, které je ovíjely. Had vztyčil hlavu a roztáhl kápi s nápadným černobílým vzorem.

Rozebraný jazyk kmital mezi tenkými rozšklebenými pysky a nezměrně černé oči s hvězdičkami odraženého světla sledovaly chlapce hypnotizujícím pohledem.

Nefer chtěl vykřiknout, ale z hrdla mu nevyšel ani hlásek. Nemohl odtrhnout zrak od děsivých očí kobry. Její hlava se pomalu kývala a mohutné závitky hadího těla, které naplnily hnízdo víc než vrchovatě, se svíjely a pulzovaly. Šupiny pokrývající tělo tlusté jako Neferova paže se třpytily na slunci jako šperky.

Kobra zatáhla hlavu zpět a otevřená tlama odhalila bledou vystýlku hadího chřtánu. Téměř průsvitné jedové zuby s bezbarvými kapkami jedu na hrotech se v záhybech měkké tkáně vzpříimily.

Zlověstná hadí hlava náhle vystřelila kupředu k Neferově tváři.

Nefer vykřikl a ucukl stranou. Ztratil přitom rovnováhu a vypadl z pukliny. Taita sice byl připravený zachytit náhlou zátěž, ale Neferův pád ho přesto málem strhl z vrcholu. Hrubý provaz mu popálil dlaně, ale stařec nedbal a držel pevně. Slyšel chlapcův zděšený křik a cítil, jak se na provaze houpá.

Po prvním výkyvu ho provaz neúprosně vracel k hnízdu. Kobra se rychle vzpamatovala z neúspěšného pokusu a už byla zase vztyčená a připravená k novému útoku. Upřela na Nefera hypnotizující oči a zasyčela.

Nefer vykřikl a zoufale kopal nohama proti hadí hlavě, ke které se nevyhnutelně blížil. Taita vycítil hrůzu, která výkřik vyvolala, zaklonil se a zatáhl tak silně, až měl dojem, že mu staré svaly popraskají.

Nefer se přiblížil a kobra instinktivně zaútočila na jeho oči, jenže Taita ve stejném okamžiku zabral a had minul cíl. Rozevřené čelisti pohybující se rychlostí švihajícího biče o vlásek minuly Neferovo ucho a těžké tělo ho udeřilo do ramene. Nefer znovu vykřikl v domnění, že ho had uštknul.

Když se opět zhoupl nad zející hlubinu, pohlédl na rameno a hledal místo, kam had zabodl své jedové zuby. Na tlustém koženém záhybu sedlové brašny se třpytily bledě žluté kapičky hadího jedu. S nezměrným ulehčením serval brašnu ze zad, a když se po překmitu znovu vracel k hrozivě vztyčené kobře, držel brašnu před sebou jako štít.

Sotva se přiblížil na dosah, kobra zaútočila, ale Nefer brašnou úder odrazil. Hadí zuby zůstaly uvězněné v kůži improvizovaného štítu, a když se Nefer opět zhoupl zpátky, vytáhl hada z hnízda. Kroutící se klubko lesklých šupinatých

smyček viselo nad propastí a jeho volný konec švihal chlapce po nohou. Had zuřivě syčel a jed stékající po brašně v kapkách padal dolů. Neuvěřitelná váha svíjející se kobry otřásala celým Neferovým tělem.

Bez rozmyšlení brašnu odhodil. Padala dolů a tělo kobry se dál zuřivě svíjelo a mrskalo sebou. Pronikavé syčení sláblo, až ho hluboko dole umlčel náraz na skálu. Jenže had se pádem nezabil. Dál se svíjel a jako živé klubko se kutálel ze srázu, až zmizel ve zmeti šedých balvanů.

Z mlhy děsu, která halila Neferovo vědomí, k němu dolétl Taitův starostlivý hlas. „Slyšíš mě? Odpověz!“

„Jsem tady, Tato,“ odpověděl Nefer ochablým, rozechvělým hlasem.

„Vytáhnu tě nahoru.“

Nefer pomalu stoupal vzhůru a přes prožitý strach obdivoval starcovu sílu. Konečně měl skálu na dosah a mohl částečně odlehčit zatížení provazu. Stoupal dál mnohem rychleji, až konečně spatřil nad okrajem převisu Taitovu tvář připomínající tvář starověké sfingy.

Posledním vzepětím sil se vytáhl na vrchol a padl starci do náruče. Ležel pak na skále a vzlykal, neschopný souvislého slova. Po chvíli se oba uklidnili a začali normálně dýchat. Taita přiložil Neferovi ke rtům vak s vodou a princ pil, dokud mu stačil dech. Po kratičké přestávce si dopřál dalších pár doušků. Taita si ho přitáhl blíž.

„Bylo to hrozné,“ vykotal Nefer sotva srozumitelně. „Byl v hníždě. Zabil sokoly. Všecky! Ach, Tato, byl tak strašný.“

„Kdo, Nefere?“

„Zabil mého božského ptáka. A taky starého sokola.“

„Pomalou, chlapče. Napij se ještě.“ Vybídl ho stařec.

Neferovi se trochu vody dostalo do plic a křečovitě se rozkašlal. Když byl zase schopný mluvit, sípavě pokračoval: „Pokusil se zabít i mě. Byl tak velký a černý.“

„Co to bylo, synku?“ naléhal Taita. „Povíš mi to už konečně?“

„Had. Obrovská černá kobra. Čekala na mě v hníždě. Uštkla mladé i starého sokola, a když mě uviděla, napadla i mě. Nikdy jsem netušil, že kobra může dosáhnout takové velikosti.“

„Kousla tě?“ zeptal se vyděšený Taita a přitáhl si chlapce blíž.

„Ne, Tato. Chránil jsem se brašnou jako štítem. Ani se mě nedotkla,“ ujišťoval Nefer. Ale Taita mu stáhl suknicu a pozorně mu tělo prohlédl. Kotník a obě kolena měl podřené, ale stopy po hadích zubech nenašel.

„Díky Hórovi! Zachránil tě,“ zašeptal Taita. „Zjevením kobry tě bůh varoval před nebezpečím a hrozivými událostmi.“ Vážná starcova tvář posmutněla. „To nebyl normální, přirozený had.“

„Byl, Tato. Viděl jsem ho zblízka. Byl sice obrovský, ale byl to skutečný had.“

„Jak se potom ocitl v hnízdě? Kobry neumí létat a jinak se k hnízdu nelze dostat.“

Nefer na něj zíral s pusou dokořán. „Zabil mého božského ptáka,“ šeptal hlasitě.

„A taky královského sokola, faraonovo druhé ego,“ souhlasil zachmuřený Taita. „Mystéria zde nabyla své podoby. Jejich stíny jsem viděl ve své vizi, a to, co se stalo dnes, je jejich potvrzením. Tato záležitost se vymyká přirozenému řádu věcí.“

„Vysvětlí mi, co to znamená, Tato,“ naléhal princ.

Taita mu podal suknici. „Nejdřív musíme dolů z hory. Na vysvětlování bude čas, až utečeme před velkým nebezpečím, které se k nám blíží.“

Starzec se odmlčel a zamyšleně hleděl k nebi. „Obleč se,“ řekl po chvíli.

Sestupovali rychle. Cestu znali a Taitův spěch byl nakažlivý. Koně našli tam, kde je zanechali, ale ještě než nasedli, Nefer ukázal na příkrý svah pod útesem. „Místo, kam dopadla kobra, není daleko. Pojďte se tam podívat. Když najdeme její tělo, mohl bys kouzlem zničit její moc.“

„Jenom bychom zbytečně ztráceli čas. Žádné tělo tam nebude.“ Taita se vyšvihl na koňský hřbet. „Nasedni, Nefere. Kobra se vrátila do stínů, odkud přišla.“

Cestou k východnímu předhůří mlčeli. Nefer věděl, že se starcem není žádná řeč, když má podobnou náladu. Přesto dojel na jeho úroveň a opatrně poznamenal: „Tato, tohle přece není cesta do Gebel Nagary.“

„Nejedeme zpátky.“

„Proč ne?“

„Beduíni vědí, že jsme byli u pramene. Pová o tom těm, kteří nás hledají,“ vysvětloval.

Nefer na něj vyjeveně hleděl. „Nás někdo hledá?“

Taita pohlédl na chlapce tak lítostivě, že zmlkl. „Vysvětlím ti to, až budeme dostatečně daleko od této prokleté hory.“

Vyhнули se hřebenu kopců, kde by byli proti obloze dobře viditelní, a raději se plahočili bludištěm roklí. Ale vytrvale směřovali na východ k moři, pryč od Nilu a od Egypta.

Slunce už zapadalo, když Taita zastavil koně a řekl: „Hlavní karavanní stezka leží na druhé straně tohoto hřebene. Musíme ji přejít, jenže by tam na nás mohli čekat.“

Uvázali koně ve vyschlém korytě vádí a do kožených pytlíků jim nasypali pár hrstí prosa. Pak vylezli na hřeben a našli místo za výběhem břidlice, odkud byl dobrý výhled na cestu dole.

„Tady počkáme a za tmy cestu překročíme,“ rozhodl Taita.

„Nerozumím tvému počínání, Tato. Proč jedeme na východ? Proč se nevrátíme do Théb pod ochranu mého otce?“

Taita tiše vzdychl a zavřel oči. Jak mu to mám říct? ptal se sám sebe. Nemůžu to před ním dál tajit, ale je ještě dítě, musím ho chránit.

Nefer, jako by četl starcovy myšlenky, mu položil ruku na rameno a tiše prohlásil: „Ve skalách jsem dneska prokázal, že jsem muž. Jednej se mnou podle toho.“

Taita přikývl. „Ano, skutečně jsi to prokázal.“ Než pokračoval, pohlédl na cestu pod kopcem a okamžitě hlavu stáhl. „Někdo přijíždí!“ zasykl.

Nefer se přitiskl k zemi a společně pozorovali prach na západě, který se rychle přibližoval. Údolí už halil hluboký stín a západní obzor se utápěl v romantických barevných odstínech zapadajícího slunce.

„Jedou příliš rychle. To nebudou kupci, ale válečné vozy,“ uvažoval Nefer nahlas. „Už je vidím!“ Jeho bystré oči rozeznaly obrysy vedoucího vozu. „To nejsou Hyksósové,“ zaradoval se, když vozy dojely blíž. „To jsou naši. Od díl deseti vozů. Podívej se na vlaječku čelního vozu.“ Nad vlečkou prachu se na pružné bambusové žerdi třepetal modrý praporek. „Jsou z legie Ptah! Jsme v bezpečí, Tato!“

Než mu v tom Taita mohl zabránit, vyskočil a zamával rukama nad hlavou. „Tady jsme, Modří. To jsem já, princ Nefer.“

Taitova kostnatá ruka ho prudce strhla k zemi. „Zalehni, ty blázínku. Jsou to přísluhovači kobry.“

Stařec vyhlédl z úkrytu. Vozka v čele zřejmě Nefera zahlédl, protože odbočil a hnal spřežení nahoru směrem k nim.

„Jdeme!“ vzal Nefera za ruku. „Pospěš! Nesmí nás chytit.“

Stáhl chlapce z hřebene a vyrazili ke koním. Nefer neochotně poslechl a teprve Taitův spěch ho přesvědčil. Skákal z balvanu na balvan, ale starci sotva stačil. Taitovy dlouhé hubené nohy kmitaly a stříbrná hřiva vlasů

za ním vlála jako vlečka. Doběhl ke koním první a bez otálení nasedl na svou kobyly.

„Nechápu, proč utíkáme před vlastními lidmi,“ protestoval Nefer mezi lačnými nádechy. „Co se děje, Tato?“

„Nasedej! Na řeči není čas. Musíme okamžitě pryč.“

Docválali k ústí vádí a vyjeli do otevřené krajiny. Nefer se ohlédl. První z vozů dorazil na hřeben a vozka něco křičel, jenže na tu dálku nebylo rozumět.

Cestou sem ho Taita vedl přes členitý terén plný rozlámaných lávových balvanů, který byl pro vůz nesjízdny. Zamířili k němu.

„Pokud se nám podaří dostat se mezi balvany, můžeme jim v noci zmizet.“ Taitův pohled zabloudil k západním kopcům. Obloha nad nimi hořela posledním světlem.

„Jezdec na koni vozům vždycky unikne,“ prohlásil Nefer s jistotou větší, než sám cítil, a teprve když se znovu ohlédl, uvěřil svým slovům. Viditelně se kohortě vozů vzdalovali.

Než dojeli ke kamennému bludišti, vozy zůstaly daleko za nimi. Téměř se ztrácely v prachu a v houstnoucím modravém šeru. Na okraji lávového pole zpomalili do opatrného klusu, jenže husté šero je brzy donutilo jet krokem. Temný stín vedoucího vozu před kameny zastavil a vozka na ně zavolal.

„Proč utíkáš, principi Nefere? Nemusíš se nás bát. Jsme z Ptahovy gardy a máme tě dopravit do Théb.“

Nefer by nejraději koně otočil. „To je přece Hilto. Zním dobře jeho hlas. Je to dobrý člověk a volá mě jménem.“

„Nenech se obalamutit a nikomu nevěř.“

Nefer poslušně vyjel za Taitou a slabé hlasy za nimi brzy utopilo ticho pustiny. Tma je donutila sesednout a přes obtížné partie koně vést. Stezka se úžila a ostré hrany kamenných portálů hrozily zmrzačit zvířatům nohy. Zastavili, aby koně napojili a dopřáli jim odpočinku. Taita přisedl k Neferovi a ukrojil dva krajíce prosného chleba. Pomalu žvýkali tvrdá sousta a tiše hovořili.

„Pověz mi, Tato, co jsi doopravdy viděl v labyrintech Ammon Ra?“

„Už jsem ti říkal, všechno se topilo v mlze.“

„Nemluvíš pravdu, vím to,“ zavrtěl hlavou Nefer. „Říkáš to jen proto, abys mě uchránil zlé zprávy.“ Princ se chvěl chladem a pocitem strachu, který ho neopustil od chvíle, kdy se mu v sokolím hnízdě zjevil had. „Viděl jsi něco

hrozivého, a proto teď utíkáme. Musíš mi všechno říct, slyšíš? Musím pochopit, co se to s námi děje.“

„Ano, máš pravdu,“ konečně souhlasil Taita. „Přišel čas, abych ti to řekl.“ Přitáhl si Nefera blíž a chlapce udivilo teplo jeho pohublého těla. Taita ještě chvíli mlčel, jako by si srovnával myšlenky.

„Viděl jsem velký strom rostoucí na břehu matky Nilu. Byl to mohutný strom a kvetl modře jako hyacinty. Nad ním visela dvojitá koruna Horního a Dolního království a v jeho stínu žili všichni Egypťané. Muži i ženy, děti i šediví starci, obchodníci, rolníci, kněží a válečníci. Strom poskytoval ochranu všem a lidem se dobře dařilo. Byli spokojeni.“

„To je dobrá vize. Ten strom byl faraon, můj otec. Modrá je barva Tamosova domu a otec nosí dvojitou korunu,“ pohotově pochopil sen Nefer.

„Taky jsem si to tak vyložil.“

„Co jsi viděl potom, Tato?“

„V kalných vodách řeky plaval velký had a mířil ke stromu.“

„Kobra?“ zeptal se Nefer ustrašeným hlasem.

„Ano,“ přisvědčil Taita. „Velká kobra. Vylezla z vod Nilu a plazila se po kmeni a větvích vzhůru. Vypadala jako součást stromu, podporovala ho a dodávala mu sílu.“

„Tomu nerozumím,“ zašeptal Nefer.

„Když kobra dosáhla nejvyšších větví, udeřila a zakousla se do kmene.“

„Dobrý Hóre!“ Nefer se zachvěl. „Myslíš, že to byl stejný had, který se pokoušel kousnout i mě?“ Nefer nečekal na odpověď. „Co bylo dál, Tato?“

„Strom uschl, spadl a roztříštil se. Nad ním stála vztyčená kobra a na hlavě jí seděla dvojitá koruna. Z mrtvého stromu vyrašily zelené výhonky, ale had na ně udeřil, otrávil je a ony uschly taky.“

Nefer mlčel.

I když se mu význam děsivé vize jevil jasně, neodvážil se ho vyslovit nahlas.

„Zničil had všechny zelené výhonky stromu?“ zeptal se po chvíli.

„Jeden tajně vyrostl pod povrchem země do plné síly, vyrazil na povrch jako mocný kmen a dal se do boje s kobrou. Přestože ho kobra napadla plnou silou a jedem, vydržel a žil dál svým vlastním životem.“

„Jak ten boj skončil? Kdo zvítězil? Kdo z nich nakonec nosil dvojitou korunu?“

„Konec zápasu jsem neviděl, protože byl zahalen dýmem a prachem bitvy.“

Nefer byl zticha tak dlouho, až si Taita myslel, že usnul. Jenže náhle se otřásl usedavými vzlyky. „Faraon je mrtvý,“ vyhrkl plačtivě. „Můj otec zemřel. Ten otrávený strom z tvé vize byl faraon. I mrtvý sokol v hnízdě byl faraon. Mého otce zabila kobra.“

Taita mu na to nedokázal odpovědět. Jen ho k sobě pevněji přivinul, aby mu dodal síly a uklidnil ho.

„A já jsem ten zelený výhonek stromu,“ pokračoval Nefer, „který jsi viděl ve snu. Kobra mě chce zahubit jako mého otce. Proto mě mají vojáci odvézt do Théb a ty to víš. Tam na mě kobra čeká.“

„Je to tak, Nefere. Nemůžeme se vrátit do Théb, dokud nezesílíš natolik, aby ses mohl bránit. Musíme utéct z Egypta. Na východě leží země mocných králů. Je mou povinností najít spojence, kteří nám pomůžou kobru zničit.“

„Kdo je ten had? Viděl jsi ve snu jeho tvář?“

„Vím, že stál blízko otcova trůnu. Viděl jsem, jak byl propleten s větvemi stromu a dodával jim sílu.“ Taita zmlkl a pak, jako by se náhle rozhodl, pokračoval: „Naja! Tak se ta kobra jmenuje.“

Nefer na něj nevěřícně zíral. „Naja?“ zašeptal. „Naja! Teď už vím, proč se nemůžeme vrátit do Théb.“ Po krátké odmlce dodal: „Jenže ve východních zemích budeme vyhnanci. Žebráci.“

„Vize ukázala, že vyrosteš do síly. Musíme věřit prococtví labyrintů Ammon Ra.“

Přes smutek nad otcovým osudem Nefer konečně usnul. Taita ho probudil před svítáním. Znovu nasedli na koně a pokračovali v cestě na východ. Kamenitý terén zůstal za nimi a Nefer v ranním větru ucítil slanou vůni moře.

„V přístavu Seged najdeme loď, která nás dopraví do země Hurrianů. Sargon, král Asýrie a Babylonu, mocných království mezi řekami Eufrat a Tigris, je otcův vazal. Je vázán smlouvou o pomoci proti Hyksósům a všem našim společným nepřítelům. Doufám, že Sargon smlouvu dodrží, protože je to čestný muž. Musíme věřit, že nás přijme a podpoří tvůj nárok na trůn sjednoceného Egypta.“

Dojeli na vrchol příštího stoupání a před sebou uviděli moře třpytící se v paprscích vycházejícího slunce jako bronz čerstvě vykovaného štítu. „Na pobřeží dojedeme ještě dnes před západem slunce,“ odhadl Taita vzdálenost. Pak se otočil a přimhouřenýma očima zkoumal obzor. Strnul, když nad plání uviděl ne jedno, ale hned čtyři oddělená mračna žlutého prachu.

„Zase ten Hilto,“ vykřikl. „Neměl jsem být tak bláhový a myslet si, že se jen tak lehce vzdá.“ Aby měl lepší rozhled, postavil se na koňský hřbet. „Musel kamenitý úsek v noci objet. Teď vozy rozvinul a v široké frontě hledá naše stopy. Nepotřebuje ani jasnovidce, aby věděl, že musíme na východ k pobřeží.“

Spěšně se rozhlédl kolem po nějakém úkrytu. Jenže otevřená pláň před nimi postrádala jakoukoliv nerovnost. Konečně zahlédl nevýraznou terénní vlnu, která by snad mohla poskytnout jakýs takýs úkryt, pokud by se k ní ovšem dostali včas.

„Seskoč!“ přikázal Neferovi. „Musíme se držet při zemi a nesmíme zvedat prach, aby nás neozpozovali.“ V duchu si vyčítal, že se v noci nesnažil zakrývat stopy. Vybočili ze směru a vedli koně ke spásnému záhybu země. Taita se vyhýbal úsekům měkkého písku a využíval holého kamenitého podkladu, kde nezůstávaly žádné stopy. Když konečně došli na místo, zjistili, že prohlubeň je pro stojící koně příliš mělká.

Nefer se úzkostlivě ohlížel zpátky. Nejbližší sloup prachu byl už vzdálený pár mil a rychle se přibližoval. Ostatní s ním vytvářely široký půlkruh.

„Tady se neschováme, obklíčují nás.“ Taita sklouzl ze zad kobyly, tiše jí domlouval a pak se sklonil a hladil jí přední nohy. Klisna řehtala a podupávala, ale stařec vytrval, až nakonec váhavě klesla na zem a zůstala ležet na boku. Frkáním dávala najevo svou nelibost. Taita jí suknicí zakryl oči, aby se nepokusila znovu vstát.

Pak rychle odešel k Neferovu hřebci a stejným trikem ho dostal na zem. „Lehni si před jeho hlavu a zadrž ho, kdyby se chtěl postavit,“ přikázal Neferovi.

Od chvíle, kdy Nefer zjistil, že otec nežije, se poprvé usmál. Taitovy způsoby zacházení se zvířaty ho vždycky pobavily. „Tato, jak jsi je k tomu donutil?“

„Když k nim promluvíš tak, aby ti rozuměli, udělají všechno, co jim řekneš. Ale teď už lež vedle svého koně a uklidňuj ho.“

Zalehli ke koním a pozorovali sloupy prachu. „Na kameni naše stopy nebudou,“ ujišťoval se Nefer.

Taita něco zabručel a dál sledoval, jak se mračno blíží. V horkém vzduchu se vlnilo a deformovalo jako obraz dna pod vodou. Jeho pohyb ze strany na stranu prozrazoval, že posádka vozu hledá jejich stopy. Náhle mrak zamířil přímo k nim.

Vůz už byl tak blízko, že dokázali rozeznat jednotlivé muže, kteří v něm jeli. Sklonění přes čelní desku upřeně pozorovali zem. Náhle Taita vyděšeně zamumlal: „Proboha, oni s sebou mají núbijského stopaře!“

Čelenka z volavčího peří na hlavě urostlého černého muže zvětšovala jeho výšku. Dvě stě padesát kroků před nimi Núbijec seskočil z vozu a běžel před spřežením.

„Dojeli k místu, kde jsme odbočili,“ zašeptal Taita. „Kéž Hór skryje naše stopy před tím černým divochem! Povídá se, že núbijský stopař dokáže najít i stopu, kterou letící vlaštovka zanechá ve vzduchu.“

Núbijec varovně vztyčenou rukou zastavil vůz tam, kde zahruli na tvrdou zem. Sehnutý do pasu obcházel holou zem a hledal ztracené stopy. Z dálky připomínal ptáka písaře lovícího hady.

„Nemohl bys nám přičarovat neviditelnost, Tato?“ zašeptal Nefer prosebně. Taita už toho kouzla použil při lovu gazel na otevřené pláni a většinou dokázal přilákat zvířata na jistý dostřel šípu. Stařec neodpověděl. Nefer na něj pohlédl a viděl, že v prstech žmoulá svůj nejmocnější talisman – zlatý amulet královny Lostris. Uvnitř byl pramínek královniných vlasů, které jí Taita odstříhl, když její tělo leželo na stole balzamovačů. Taita amulet přiložil ke rtům a začal odříkávat modlitbu pro ukrytí před zraky nepřítele.

Núbijec na pláni se narovnal a pohlédl přímo k nim.

„Našel znovu naši stopu,“ zašeptal Nefer, když černoch bez váhání vyrazil novým směrem.

„Znám toho černého dábla,“ zašeptal Taita. „Je to šaman kmene Usbak a jmenuje se Bay.“

Nefer ustrašeně pozoroval vozy, které se k nim nezadržitelně blížily. Vozka na podlážce čelního vozu měl dostatečný rozhled, aby je uviděl, ale zdálo se, že o nich nemá nejmenší tušení.

Jak se přední vůz blížil, poznali, že ho řídí sám Hilto. Dokonce zřetelně viděli i svislou bílou jizvu na jeho tváři. Na okamžik se zdálo, že jeho ostré solkolí oči hledí přímo na Nefera.

„Nehýbej se!“ Taitův hlas ševelil tiše jako lehká bríza.

Núbijský stopař už byl tak blízko, že Nefer viděl jednotlivé talismany na jeho náhrdelníku, který se mu houpal na široké hrudi. Bay náhle zastavil a jeho zjizvenou tvář zbrázdily vrásky. Pomalu otáčel hlavu na všechny strany a čenichal jako lovecký pes, který navětrí pach zvěře.

„Nehýbej se!“ opakoval Taita. „Cítí nás.“

Bay popošel pár kroků, znovu se zastavil a zvedl ruku. Vůz k němu dojel a koně zneklidněli. Hilto přešel násadou kopí po čelní desce vozu a zvuk zvýrazněný okolním tichem se nesl plání.

Bay hleděl upřeně do Neferovy tváře a Nefer se snažil jeho temný neúprosný pohled vydržet, jenže oči mu začaly slzet. Stopař sáhl po jednom z amuletů v náhrdelníku – bludné kůstce z hrudi lva lidožrouta. Podobnou kost měl ve svém arzenálu i Taita.

Núbijec začal zpívat tichým monotónním basem, který je pro Afričany typický.

„Proniká mým krytem,“ suše konstatoval Taita. Znenadání se Bay zašklebil a namířil kostí rovnou k nim. Hilto překvapením vykřikl, když se Taita s Neferem náhle zjevili na pláni padesát kroků před ním.

„Princi Nefere! Hledáme tě už třicátý den. Díky velkému Hórovi a Osirisovi jsme tě konečně našli.“

Nefer vzdychl a vstal. Hilto k němu dojel, seskočil z vozu a poklekl před ním na jedno koleno. Sňal z hlavy šišatou bronzovou helmici a hlasem zvyklým udílet rozkazy zvolal: „Faraon je mrtev! Sláva tobě, faraone Nefere Seti! Ať žiješ věčně!“

Seti bylo princovo božské jméno, jedno z pěti mocných jmen, které mu dali při narození. Jenže ho nesměl užívat do chvíle, než o jeho nástupnictví nebude pochyb a bude mít nárok, aby ho lidé zdravili jako faraona.

„Faraone! Mocný býku! Přišli jsme, abychom tě odvedli do svatého města Théb, kde povstaneš ve své božské podobě zlatého Hóra.“

„A co když s tebou odmítnu jet, Hilto?“ zeptal se Nefer.

Hilto se zatvářil zoufale. „Při veškeré lásce a oddanosti, faraone, podle nej přísnějšího rozkazu egyptského regenta tě musím dopravit do Théb. Musím ten rozkaz splnit i proti tvé vůli.“

Nefer úkosem pohlédl na Taitu a koutkem úst se zeptal: „Co mám dělat?“

„Musíme s nimi.“